

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: På posten kr. 3:50. Lösn. 20 öre.

N:r 10
20 Maj

REDAKTÖR:
JOH. GUSTAFSSON.

Årg. 25
1921.

Hänförelse.

*Varen icke tröga, där det gäller nit; varen
brinnande i anden! (Rom. 12: 11.)*

När det gäller att leva för Gud och att verka hans verk mötas vi av otaliga svårigheter. De torna ibland upp sig till riktiga berg på vår stig. För att vi skola kunna komma fram, gäller det tydligen att vara nitiska. Och dock äro vi i allmänhet så tröga. Men nit och tröghet höra ej samman. Vi måste skaka av oss lojheten. Vi måste lägga bort likgiltigheten. Vi måste vakna upp ur vår slöhet. Eljest komma vi icke framåt på vägen. Vårt andliga liv kommer att tyna, vår kraft skall slappna och vårt tjänande bli utan resultat, om trögheten får behärska oss.

Talet om den gamla goda tiden är i många stycken ett fåvitskt tal. Men åtminstone i *ett* hänseende ha vi anledning skriva under på det talet. Och det är, när det gäller hänförelsen över att vara Guds barn och få arbeta för honom. När de gamla "läsarne" gingo till och från de evangeliska sammankomsterna, var det under sång och jubel. Och inte läto de den långa vägen eller det fula vädret hindra sig från att deltaga i deras krets, som prisade Gud. Men många, många av dem, som i dag bekänna Herrens namn, synas hålla på att sjunka i liknöjdhetens träsk. Det ser ut, som om kronan vore fallen från vårt huvud. Man skulle kunna tro, att frälsningsfröjden vore försvunnen. Och det är ej blott de gamla grånade kämparna, som se ut, som vore de färdiga att ge upp striden. Det synes vara lika illa ställt med ungdomen. Var ha vi kamplusten? Var är den ungdomliga hänförelsen, som skulle lyfta oss över hindren? Var finna vi den segrande tron? Håller ungdomen på att bli gammal?

Hur skola vi komma upp ur tröghetens avgrund? Vår egen kraft räcker ej till. Vi måste söka kraften från ovan. Och den finnes. Den står till vårt förfogande. Gud har sänkt ned räddningslinan till oss. Det gäller blott, att den får fäste hos oss. Vi ha att öppna hjärtat för Guds helige

Ande. Vi ha att taga mot Guds kraft. Och så skall den eld, som Jesus kom för att tända på jorden, börja flamma i vårt bröst. Vi skola bliva brinnande i anden. Och elden skall värma andra själar, som omgivas av slöhetens ismassor, och lysa dem, som vandra i lojhetens mörker, att även de må låta sig uppfyllas av Anden och få brinnande hjärtan.

Arthur Wallin.

Aftonfrid.

Solen sina sista strålar sänder,	Ljudt och rofullt genom sjä-
Kvällen kommer med sin ljuba ro.	len brusar
Då till bön jag knäpper mina händer,	Harmonier från en högge värld,
Lyfter blicken till Guds berg i fro.	Och i kvällens tysta stillhet susar
	Fridens änglar kring min huvudgård.

Låt mig somna, Fader, uti ditt sköte,
 Glömmande all dagens sorg och strid.
 Kom i drömmens rike mig till möte,
 Låt mig ana himlens ljuba frid.

G. S—r.

Östersunds Praktiska Läroverk.

Östersunds praktiska läroverk heter den nystartade skola för Norrland, vars första och hittills enda avdelning är ett skolech bibelinstitut eller en kristlig folkhögskola. Det är den nya skolform, som av för ungdomens fostran och undervisning intresserade missionsvänner upptagit, enligt vilken de unga skulle få möttaga undervisning såväl i den vanliga folkhögskolans allmänbildande ämnen som i bibelkunskap, religions-, kyrko- och missionshistoria, söndagsskolmetodik och pre-

kvinnliga och 11 manliga elever och vårterminen 9 kvinnliga och 13 manliga. Ett par av eleverna, vilka icke voro avgjorda kristna, då de kommo hit, hava här blivit förda från mörker till ljus, från satans makt till Gud.

Ett ungdomsfriskt och sunt kamratliv har gjort sig gällande i elevkåren. Det är ju så mycket vid en dylik skola, som är ägnat att förena de unga till en enda samskonkedja, såsom de gemensamma studierna, kamratlivet under raster, fritider, sam-

Bild från lärosalen.

dikans teori och praktik jämte kristlig troslära.

Hit kommo från skilda provinser vid läsårets början den 1 sistlidne oktober 22 unga män och kvinnor. Halva elevantalet voro jämtar, den andra hälften från andra provinser: 5 från Angermanland, 2 från Hälsingland, 2 från Västerbotten, en från Norrbotten och en från Uppland. Med höstterminens slut avgingo två elever, den ena för att i sin hembygd upptaga arbetet som vikarierande småskollärarinna. Men som vi fingo två nya elever i deras ställe vid vårterminens början, blev dock antalet lika stort för hela kursen. Skillnaden blev blott den, att vi höstterminen hade 11

kväm, kamratmöten och utflykter, gemensam spisning etc.

Av allt detta inhämtar ock den vakne och uppmärksamme nyttiga lärdomar, teoretiska i lärosalen under lektionstimmarna, praktiska i kamratkretsen, där kantigheter och egenheter slipas bort och man får lära sig att enkelt, naturligt och öppet umgås med varandra samt att tåla kritik, även när den *icke* »gäller någon ann'»

Den för Guds röst och ledning vakne har ock tillfälle att ofta skönja Guds fotspår, än mera dunkelt, aningsvis, än med överväldigande tydlighet och klart medvetande om hans omedelbara närhet.

Vid studiet av världshistorien ha vi ofta

sett spåren av den fadershand, som fattat tag i tyglarna för att styra in på rätt väg. Såväl syndens lön som rättfärdighetens frukter bära oss mänsklighetens historia vittnesbörd om. Kristendomens omskapande makt har framträtt för våra blickar, såväl då vi studerat världshistorien, där Kristus intagit en sådan hedersplats, att han blivit tidsräkningens centrum, som då vi av fäderneslandets historia fått veta, å ena sidan huru det först med kristendomens införande i landet blivit en övergång från muntlig tradition och saga till verklig historia, å andra sidan huru kristendomen höjt och förädlat folket från den grymme och blodtörstige vikingens till den självupoffrande filantropens nivå.

I biologiens irrgångar ha vi sett den allsmåttige skaparens fotspår, då vi begrundat livets problem och dess förmåga att utveckla sig, så att vart och ett frö och varje djur utvecklats och tillväxt efter sin art utan att någonsin göra något sådant misstag, som att t. ex. från ett havrekorn uppväxt ett veteax, en ek burit björklöv eller ett lamm härstammat från en häst etc. Vi kunna göra misstag, ej så *han*, som håller skapelsen vid makt.

Men framför allt är det vid studiet av de heliga skrifterna vi skådat den Gud, som där träder oss till mötes med större och större klarhet och tydlighet ju längre framåt vi komma på skriftens heliga blad, tills vi i Kristus möta hans härlighets återsken och hans väsens rätta avbild.

Vid de talövningar, som hållits en gång varje vecka, och vid de övningar att hålla söndagsskola, som likaledes varje vecka återkommit, har det varit praktiska övningar i att för stora och små meddela kunskapen om denne historiens, naturens och bibelns Gud, Jesu Kristi Fader, vår frälsare.

»Järn giver skärpa åt järn; så skärper den ena människan den andra», säger oss den vise Salomo. Och vid dessa svåra talövningar ha alla gjort sitt bästa för att fila, putsa och feja de talare, som för varje gång fått uppdraget att tala för kritik. Stundom ha kritikens gissel svängts ganska obarmhärtigt, stundom med större mildhet, men alltid i syfte att fila bort

det oädla i textbehandling, språk och åtbörder samt locka fram det ädla, goda och värdiga i allt.

Sångens toner ha ofta klingat från glada och ungdomsfriska sångare. Stundom har det varit den kör, vår sångledare förvandlat största delen av elevkåren till, stundom ett elevernas strängband, stundom duettsångare, som höjt sina röster. Vare sig det varit den ena eller den andra sångaravdelningen, har det dock alltid varit Guds lov, som utgjort sångens grundton. På flera platser i trakten har elevkåren hållit aftonunderhållningar, vilkas inkomster bidragit till att pressa ned kursavgiften för eleverna.

Någon gång nu och då har en utflykt företagits för att den ena gången från något av utsiktstornen på Frösön betrakta Jämtlands storslagna natur med dess fjällvärld, den andra gången bese »Jämtli», den fornby, som uppbyggts i Östersund, där fädernas byggnadsarkitektur återgivits och där en stor del av deras verktyg, redskap och kläder förvaras, täljande sagan om deras seder och bruk.

Fjällvärlden behöva vi dock ej gå långa sträckor för att se. Så snart vi blott hunnit igenom den vackra tall- och björkpark, som omgiver skolan, se vi nämligen rakt framför oss de majestätiska Oviksfjällen höja sina snöhöjda hjässor mot skyn därborta på andra sidan Storsjön.

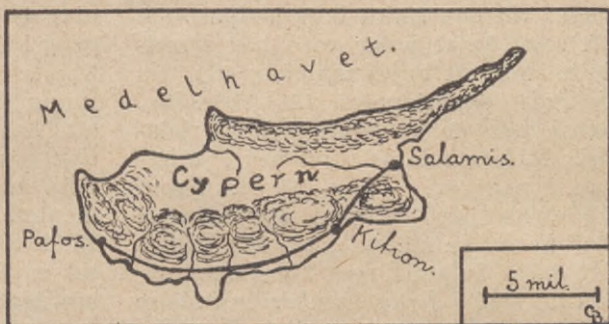
Från Frösötornets topp är utsikten storlagen. Med kikarens tillhjälp se vi där långt, långt ut i den stora, vida världen. Men ännu längre ut i världen skådar den unga skara, som här samlats till vår skola: en ser hän mot Kongo, en annan mot Ost-Turkestan, en annan åter mot Lapplands fjällvidder och åter andra mot någon små- eller folkskola, någon predikolokal eller något sjukhus i Norrland eller någon annan del av fäderneslandet. Huruvida Gud nu kommit att så leda deras steg, att de komma att bli så placerade, som de nu aningsvis tänka, får väl sedan framtiden utvisa. I Mästarens tjänst hoppas vi dock att deras liv skall givas ut.

Emil K.

Cypern, Barnabas fäderneö.

I nordöstra hörnet av Medelhavet ligger ön Cypern, Barnabas' fäderneö. (Apg. 4: 36). Från Cypern var även »en viss Mnason, en gammal lärjunge», hos vilken Paulus gästade, när han sista gången besökte Jerusalem. (Apg. 21: 16). Om några av dem, som blivit förskingrade genom den förföljelse, som uppkom för

Stefani skull, läsa vi, att de »vandrade omkring ända till Fenicien och Cypern». (Apg. 11: 19). Till denna ö var det ock som Paulus i sällskap med Barnabas och Markus — en kusin till Barnabas (Kol. 4: 10) — ställde sin färd, när han gav sig ut på sin första missionsresa. (Apg. 13: 4). Samtidigt med att Paulus begynte sin andra missionsresa, »tog Barnabas med sig Markus och avseglade till Cypern». (Apg. 15: 38). Ehuru aposteln Paulus, såvitt vi veta, endast en gång besökte Cypern, blev han dock i tillfälle att

på sina senare resor över Medelhavet från skeppets däck kasta en blick på ön. (Apg. 21: 3, 27: 4).

Cypern, vars ytvidd är jämnt tre gånger Gottlands, genomlöpes av tvenne bergskedjor, vilka skiljas åt av en bred och fruktbar slätt. Den sydligaste av dessa kedjor uppbär en topp, som når en höjd av 1,800 m. Sedan urminnes tider har ön varit bekant för sina rika koppartillgångar. Under bronstiden spelade sålunda Cypern en mycket stor roll. Namnet »koppar» härleder sig också från namnet på

Pafos på Cypern.

ön. Herodes den store arrenderade på sin tid koppargruvorna, vilka äro belägna vid den södra bergskedjan, och ett stort antal judar voro här sysselsatta med att bryta malmen, som via Salamis exporterades till Palestina. »Och när de hade kommit till Salamis, förkunnade de Guds ord i judarnas synagogor». (Apg. 13: 5). Bland åhörarna här befunno sig sålunda helt säkert en mängd gruv- och hamnarbetare. Salamis, som anlagts av grekerna, stod i livlig handelsförbindelse med såväl Egypten som Palestina, Fenicien, Syrien och Cilicien. Från Seleucia i Syrien, varifrån Paulus avseglade, och till Salamis är avståndet fågelvägen 22 mil. (Apg. 13: 4—5). Vid klart väder kan man se fastlandet från ön (jfr Es. 23: 1). Från Salamis begåvo sig resenärerna till fots den 15 mil långa vägen till Pafos. (Apg.

13: 6—12). På denna sin vandring utefter södra kusten av ön besökte de utan tvivel även den av fenicierna en gång i tiden uppbyggda staden Kition. Denna stad är ur biblisk-geografisk synpunkt intressant av den anledning att öns inbyggare efter densamma fick namnet »kitteer», och om kitteerna talas det rätt ofta i Gamla testamentet. Läs t. ex. 1 Mos. 10: 4. Es. 23: 1. Jer. 2: 10. Pafos var på Pauli tid en fullt romersk stad med teater, amfiteater och tempel. När romarna år 58 före Kristus lade beslag på ön, blev nämligen Pafos, som låg Rom närmast, residensstad för den romerske ståthållaren, vilken vid tiden för apostelns besök hette Sergius Paulus och »var en förståndig man». Från Pafos avseglade Paulus jämte resällskap till Perge i Pamfylie — en färd på omkring 30 mil. (Apg. 13: 13).

Gustav Blomberg.

Förr och nu.

Det var vår. För solens glöd smälte drivorna inom kort. Lärkan jublade dagen lång. Träden knoppades. Blommor spirade upp ur mullen. Allt vaknade till liv i naturen.

Det var även sol och vår vid Stensro. Och det var sol och vår i den unga Margits hjärta. Hennes rena anletsdrag och klara blick gjorde ett behagligt intryck på envar, som betraktade henne. Hennes klangfulla sång ljöd lika skön som lärkans drillar. Hon var glad och förhoppningsfull, och hon väntade mycket av livet.

Då häggarna stodo i blom ökades hennes glädje och förhoppning, ty Ingvar, en av Margits barndomsbekanta räckte henne handen. De hade båda sin glädje och frid i Gud, och de höllo av varandra. De drömde sina framtidsdrömmar. Och kanske att Margit drömde de ljusaste framtidsdrömmarna. Kanske att hon hoppades för mycket av Ingvar. Höll han verkligen av henne, eller var det blott en låtsad kärlek han bevisade henne. Ja, så frågade Margit ofta sig själv, fast-

än hon icke fann någon anledning därtill.

Två år ha gått till ända. Det våras åter. Lärkan drillar såsom förr. Träden knoppas och grönska. Blommorna sprida sin doft. Häggen blommar. Men det är icke vår i Margits hjärta. Hennes sång har tystnat och kinden bleknat. Blicken har mist sin glans. Glädjen har flytt, och hon hoppas icke mera. Det är höst i Margits hjärta. Varför? Har hon lämnat Gud? Nej. Har hennes vän fannats av döden? — Nej, men han har svikit henne och förenat sig med en annan. Hennes framtidsförhoppningar äro grusade. Hon hade uppriktigt hållit av honom, men förgäves. Margit är ännu ung, men hennes levnadssol synes snart gå ned. Livet har icke något värde för henne mera.

Du unge man, svik aldrig den som du lovat trohet, och uppriktigt älskar dig. Och har du redan gjort det, bed då Gud om förlåtelse därför. Och icke blott honom utan även den du vållat sorg.

Siegert.

På himlastigen.

Av E. Prentiss.

(Forts.)

Det här har varit en förtjusande söndag. Jag har riktigt njutit av pastorns predikan. Men jag är övertygad om, att det finns något i religionen, som jag inte ännu förstår. Ack, om jag bara säkert visste, att Gud har förlåtit mig och tagit mig till barn!

6 maj. — I går kväll hade Klara Ray en liten bjudning, och jag var också där. Hon har en stor förmåga att samla ihop människor av rätta slaget och att underhålla dem.

Jag sjöng flera sånger och Klara också, men alla sade, att min röst var vackrare och bättre skolad än hennes. Det är hänförande att vara tillsammans med bildade och hyggliga människor. Jag hade velat stanna där mycket längre, men mamma skickade efter mig, innan någon annan börjat tänka på att bryta upp.

7 maj. — I förmiddags var jag med om en förtjusande utfärd med Klara Ray och hennes vänner. Jag var bra trött efteråt men blev bjuden på en konsert i kväll, vilken jag ej kunde motstå.

21 juli. — Det har varit så livligt en tid, att jag inte hunnit skriva. Det är i sommar ingen ände på utfärder, åkturer och bjudningar m. m. Jag är rädd, att jag inte alls gör några framsteg. Mina böner äro tröga, korta och osammanhängande. I sällskap är jag livlig och sprittande glad, men så snart jag kommer hem, är jag olustig och kinkig. Det kommer väl att fortgå, som det alltid har gjort, kan jag tro, och det är då säkert, att hellre vill jag förbli, sådan jag är, än vara lik den där intetsägande, tråkiga Mary Jones eller den där tröga, tölpiga Lucy Merill.

24 juli. — Klara Ray säger, att flickorna tycka, jag är allt för frispråkig och tanklös i mitt tal. Jag har god lust att inte umgås med hennes vänner mer. Jag är rädd, att jag blivit bra bortskämd av all den uppmärksamhet, man på sista tiden

visat mig, därför fick nu min högfärd det här slaget.

På det hela taget känner jag mig helt modfälld i kväll.

28 juli. — Människor tala om den glädje, som ett kristligt liv skänker. Jag undrar, varför jag inte funnit mera därav. På söndagarna är jag tämligen gudlig och tycks alltid få nya impulser, men under veckans lopp följer jag med strömmen. Alla mina nöjen äro oskyldiga. Det är väl ingenting orätt i att gå på konserter, åka, sjunga eller avlägga några små visiter. Men hur det är, så förströr det mina tankar och upptager hela min tid och gör mina kristliga plikter tunga. Jag önskar nästan, att jag kunde stänga in mig i en cell och så bli kvitt alla frestelser.

Saken är den, att vägen mot himmelen är en uppförsbacke. Jag måste tvinga mig till större uthållighet. Det är underligt, att någon kan komma dit, då det är så mycket, som hindrar, och så litet, som hjälper en.

29 juli. — Det är hög tid att stanna och tänka. Jag har varit lik en, som deltagit i en kapploppning och nu stannar för att hämta andan. Jag tycker inte om det sätt, varpå jag levat på sista tiden. Jag känner mig ängslig och orolig. Jag inser, att om jag skall bli lycklig i min Gud, måste jag giva honom allt. Och jag har en syndig motvilja därför. Jag vill ha honom — men jag vill också ha min egen vilja. Jag vill vandra ödmjukt och stilla inför honom — men jag vill också vara, där jag blir beundrad och prisad. För vem skall jag giva vika? För Gud? Eller för mig själv?

30 juli. — I dag mötte jag pastorn, och jag kunde inte låta bli att fråga honom:

»Är det rätt att jag sjunger och spelar i sällskap, när jag gör det bara för att bli beundrad?»

»Är du viss på, att det endast är därför, du gör det?» återtog han.

»Äh», svarade jag, »någon liten önskan

att roa människor och göra dem till viljesingår väl i min åstundan att bli beundrad.»

»Tror du, att din åstundan att bliva beundrad, om du nu har en sådan, skulle bli för alltid dödad endast därigenom, att du nekade att sjunga i sällskap?»

»Jag trodde, att det skulle giva den ett hårt slag, om också inte dödsstöten», sade jag.

»Under det du sålunda straffar dig själv, straffar du också dina stackars oskyldiga vänner», sade han skrattande. »Nej, mitt barn, fortfar du att sjunga. Gud har givit dig den gåvan för att roa och underhålla dina vänner. Men bed utan återvändo, att du må kunna sjunga, driven av ren välvilja och ej av ren egenkärlek.»

»Vad! bedja människor om sådana saker som det?» utbrast jag.

»Naturligtvis! Jag skulle bedja över mitt lillfinger, om det vore kommet ur led.»

Jag såg på hans lillfinger, men kunde ej upptäcka några tecken till, att det höll på att komma i olag.

3 augusti. — I morse fann jag mycket nöje uti att bedja för mina små söndags-skolbarn och skyndade med bevingade steg till söndagsskolan. Men hur stor blev inte min fasa, då jag kom fram till min plats och såg den vara upptagen av Maria Perry!

»Åh, du har fått en annan plats», sade hon. »Jag skall ha hälften av din klass, och jag vill hellre sitta här än längre fram. Det gör väl dig detsamma?»

»Nej, det gör det visst inte», svarade jag, »och du har tagit mina bästa barn — de snällaste och de sötaste. Jag skall genast tala med herr Williams om saken!»

»I alla fall behöver du inte vara så snarstucken!» sade hon, »det är lika stort nöje för mig som för dig att ha snälla barn att undervisa. Herr Williams sade, att du utan tvivel med nöje skulle dela din klass med mig, eftersom den är så stor, och jag tvivlar på, att du vinner någonting med att tala vid honom.»

Det var ingen tid för vidare ordväxling, ty skolan skulle just börja. Jag gick med mycken förtrytelse till min nya plats och fann den mycket obekvämt. Barnen kunde icke nu som förut samla sig omkring mig,

och jag redde mig mycket illa med undervisningen. Jag är säker på att Maria Perry inte har någon förmåga att undervisa små barn, och jag känner mig så förargad och modfälld. Det här har inte varit någon uppbyggelig söndag, och nu går jag ledsen och orolig och lägger mig.

9 augusti. — Herr Williams kom i eftermiddag och sade, att jag skall få tillbaka min gamla plats och alla min barn. Alla mödrarna hade besökt honom eller skrivit och bett att jag skulle få fortsätta att undervisa dem. Herr Williams sade, att han hoppades jag skulle fortsätta i ännu tjugu år, och att så snart som hans egna små flickor bleve gamla nog att gå i söndags-skolan, ville han, att jag skulle taga hand om dem. Detta beröm skulle ha gjort mig mycket uppblåst, om jag inte burit mig så illa åt i söndags mot Maria Perry. Ack, om jag bara kunde lära mig att tygla min olyckliga tunga?

15 januari 1835. — I dag fyller jag tjugu år. Det låter mycket gammalt, men jag känner mig nästan lika ung som förut. Jag har börjat att följa med mamma och besöka några av hennes fattiga, och det är förvånande att se, hur de älska henne och hur öppet hon får tala med dem. Vanligtvis tycker jag, att fattigt folk äro bra ointressanta och de äro alltid otacksamma.

Först gingo vi och hälsade på gamle Jakob Stone. Jag har varit där många gånger med goda saker, vilka mamma tycker det är så roligt att skicka honom, men har aldrig velat gå in. Jag blev förskräckt, då jag såg, hur avtärd han var. Han tycktes vara i stort själsbekymmer och bad mamma bedja med honom. Jag kan inte förstå, hur hon kunde göra det. Jag är fullkomligt övertygad om, att ingen jordisk makt någonsin kunde förmå mig att gå omkring i husen och falla på knä på bara golvet och bedja, under det folk sitter och vaggar fram och tillbaka och stirrar på en, såsom de bägge flickorna Stone gjorde. Så innerligt mamma bad för honom!

(Forts.)

Kongobild.

Torrtidsmorgonens vita dimmor lågo utbredda över Kingoyis djupa raviner och kullarna stucko upp därur som öar i ett dödlugnt hav. Huttrande av köld sutto infödingarna hopkrupna omkring en eld utanför kliniken med händerna över skuldrorna som ville de med dem värna sig mot kylan. En och en eller i grupper av en sjuk och en eller flera, som skulle »förklara», kommo de in i mottagningsrummet. I sin tur kom också en lärare och kvad om ett stort lidande hemma i hans by. Ville jag komma dit efter mottagningen, den låg blott ett par timmars väg från stationen? Jo, jag ville.

Dimmorna hade höjt sig och dagen blivit solig och kvalmig, innan vi kommo till byn. Min bössa låg blytung över axeln. Framkommen satte jag nu den bland infödingarnas flintlåsgewär utefter en husvägg och gick fram till männen, som dāsade under ett skuggigt skjul. De reste sig försiktigt och hälsade »Mahinysi Tata» (god dag, fader). Ett par skrumpna gummor tittade ut ur stugorna, annars voro kvinnorna på fällen.

Från ett nästan fallfärdigt litet gräsrukel hördes en duett av kvidande, en kvinnoröst som blandade sig med en späd liten barnastämma. Därinne bodde det stora lidandet. Jag gick dit och böjde mig in i mörkret men kunde ingenting se för rökens skull, som virvlade upp från en eld på golvet. Ett par av männen lyfte ut de två människorna, ur vilkas tvenne ögonpar den stora smärtan av kroppsligt lidande och övergivenhet mötte mig med fasansfull tydlighet. Kvinnan var som en askgrå skinnpåse med en mängd benknotor i, och det stinkande stora såret på ena låret vill jag ej ens försöka likna vid något. En av gummorna tog barnet från modern, medan jag gjorde såret rent och förband det. Så kom turen till den lilla. Hennes

ena fot var som en hög torkat lingonmos ur vilket några blekblåa lämningar av tårnas ben stucko ut. Det var jordloppornas verk. De små millimeterlånga insekterna hade krupit in överallt. Honorna hade borrar sig in i huden så att endast yttersta delen av bakkroppen var synlig utanpå. Deras kropp hade svält upp till en ärtas storlek av de många äggen i deras sköte. Efter en tid hade äggen avlevererats i sanden och honans döda kropp förorsakat varbildning. Gång på gång hade nya små plågoandar inträtt i såret och var gång hade ett stycke människokropp gått till spillo. Det var ett oerhört lidande de små krypen hade tillfogat människobarnet, som allt mer och mer försummiats av sin sjuka mor. Det kom något vatt i ögat på mig, då jag gjorde den lilla foten ren och lade om ett lindrande förband.

Jag minns väl med vilket intresse jag under studietiden, innan jag själv hade haft någon av de små odjuret under tånaglarna, tog del av den loppans utvecklingshistoria och berättelsen om hennes vandring runt det tropiska bältet av jorden. Det påstås, att hon först upptäcktes i Brasilien av en Oviedo år 1551 och att hon därifrån i fötterna på besättningen på fartyget Thomas Mitchell tog sig över till Loanda på Afrikas västkust 1872. Därifrån spred hon sig hastigt åt norr och söder och fördes av Stanleys karavaner inåt landet. 1900 kom den över till Madagaskar och året förut fördes den av 4:de Bombayinfanteriet över till Indien. Allt det där var ju mycket intressant, men nu hade intresset fått fiendskapens natur.

Modern och barnet fördes till Kingoyi för att vårdas där.

Den lilla är icke ensam i sitt av jordloppor tillfogade lidande, men icke alla bli så vårdslösade som hon. Varken vit eller svart går helt och

hållet fri. Våra skolgossar vårda vi på ett särskilt sätt. Varje lördag är det jordloppsinspektion. Då skulle kroppen vara fri från ohyran. Infödingarna avlägsna lätt de små krypen, och det är egentligen blott slarv och lättja att låta dem äta upp sig. Inspektionen är noggrann och ve den som ej är ren. Han får avdrag i kosthållet för veckan och det är en kännbar bestraffning.

Det talas om vilda djur i Afrika, om giftiga ormar, grymma krokodiler, smidiga leoparder, hämdgiriga bufflar, och andra, och man ryser vid tanken på den förödelse de kunna åstadkomma, men de äro alla som tama lamm och oskadliga boskapsdjur mot de små ettriga, blodsugande insekterna, mygg, tsetseflugor, jordloppor och andra, vilka äro ett verkligt plågoris för Afrikas värnlösa människor, ingjutande i deras kroppar andra ännu mindre parasiter, som ge upphov till febrar av alla slag, malaria, filaria, sömnsjuka m. m., rycande bort tusental av stora och små efter långa tider av lidande, utståndet utan lindring och utan medmänniskors sympati.

G. Palmær.

Levnadsregler.

Säg aldrig något ont om andra, om du ej vill, att de dig jämt och ständigt skola klandra, och fel blott hos dig se.

Och hör du sådant om din nästa, som ej är som sig bör, det sök att tyda till det bästa, och ej till torgs det för.

Om man dig orättvist skall döma, och missförstå i allt, bäst är att då försöka glömma, och ta' den saken kallt.

Och om du under levnadsloppet ditt syfte helt ej vann, Förlora dock ej tron och hoppet; gör blott så gott du kan.

Dock, vad du gör, i ord och handling, i Jesu namn gör allt.

När allting här når sin förvandling du lönas tusenfallt.

HILDA FR—N.

Hemkomna missionärer.

Missionärerna *Enock Gillström* och fru *Anna Gillström* anlände till Sverige med ångaren Stockholm första dagarna i maj. Då missionärerna Gillström under den senaste tiden av sin vistelse i Kina haft sitt arbete på Kishui, ungdomens missionsstation, vill Ungdomsvännen härmed frambära deras hälsning därifrån. Missionär Gillström meddelar oss att arbetet på Kishui ter sig förhoppningsfullt. Välsigne Herren sina sändebud under deras vistelse i Sverige.

Program

för Svenska Missionsförbundets Ungdoms elfte årsmöte i Stockholm den 8 juni 1921.

Auditorium.

Kl. 10 f. m. Årsmötesförhandlingar enligt särskild föredragningslista.

Immanuelskyrkan.

Kl. 5 e. m. Årshögtid.

Program:

1. Gemensam sång n:o 586.
2. Inledning av missionslärare *Bruno Nyström*.
3. Solosång av pastor *Gunnar Petersén*.
4. Föredrag av sekr. *Joh. Gustafsson*. Ämne: *För Kristus och församlingen*.
5. Sång av manskören *Excelsior*.
6. Ev. korta anföranden av utländska gäster.
7. Solosång av pastor *Gunnar Petersén*.
8. Predikan av Pastor *Joseph Rydhe*, Tärnsjö.
9. Gemensam sång n:o 436: 3.

Fullmakterna granskas på S. M. U:s Expedition samt i Auditorium omedelbart före konferensens början. Expeditionen hålles under konferensdagarna öppen från kl. 8 f. m. till kl. 8 e. m. På tisdagen hålles den öppen till kl. 9. e. m.

Anmälan om härbärge göres till Svenska Missionsförbundets Expedition i god tid före mötet. Fritt härbärge kan ej utlovas, men Expeditionen lämnar anvisning på billiga och goda logis och om möjligt även fria sådana.

Program vid Juniorledaremötet

i Missionssalen Valhalla, Mästersamuelsgatan 55-59, tisdagen den 7 juni 1921.

Kl. 10-10,20. Inledning och val av funktionärer. Kl. 10,20-10,35. Juniorsekreterarens meddelanden om verksamheten. Kl. 10,35-11,35. Juniorkretsarnas missionsstudium. Föredrag av folkskollärare *G. Bäckström*, Falun. Diskussion. Kl. 11,35-12,30. Vilka äro betingelserna för ett framgångsrikt juniorarbete. Diskussion. Inledare: Pastor *P. L. Bäckström*, Hofors. Kl. 12,30-1,30. Rast. Kl. 1,30-2,30. Huru skola vi rekrytera våra juniorkretsar? Diskussion. Inledare: Pastor *P. A. Bergman*, Ödeshög. Kl. 2,30-3,30. Juniorerna och tidens strömningar. Diskussion. Inledare: Sekreterare *Arthur Wallin*. Kl. 3,30-4. Väckande av förslag. Avslutning. Kl. 4. Utfärd till *Borgen*, anordnad av Stockholms juniorledareförening. Färd med spårvagn, linje 3, till Norrtull. Därifrån med båt som avgår från Stallmästaregården kl. 5. Pris för båtresa kaffe och supé kr. 5:25. Biljetter erhållas under rasten kl. 12,30. Hemfärd från *Borgen* vid 9-tiden.

Pristagare.

Följande personer ha försålt de flesta av nedannämnda jultidningar och därmed berättigats till erhållande av pris:

Vinterny.

1. Gust. Moberg, Arvika	245 ex.
2. Gideon Björk, Blidsberg	235 »
3. Johan Gustafson, Solvik, Habo	202 »
4. Ture Lindkvist, Edsbro	200 »
5. J. G. Sundberg, Stockholm....	200 »
6. And. Lindström, Lycksele	125 »
7. A. Öhman, Vadstena	112 »
8. Paul Zetrens, Norra Lian, Beted	110 »
9. Oscar Svensson, Kvarnkullen, Ranfall	110 »
10. John Blomqvist, Söderhamn..	105 »
Paul Lindgren, Broddby, Tobo....	104 »

Hem Hem.

1. Gust. Moberg, Arvika	850 ex.
2. J. G. Sundberg, Stockholm....	800 »
3. Gideon Björk, Blidsberg	625 »
4. Joh. Gustafson, Solvik, Habo..	260 »
5. Petter And. Danielsson, Box 104, Häradsbygden	250 »
6. Ture Lindkvist, Edsbro	225 »
7. Gillis Helin, Nygat. 10, Tranås	206 »
8. Ernst Karlsson, Blidö	200 »
9. John Blomqvist, Söderhamn..	180 »
10. A. Öhman, Vadstena	175 »

Ett extra pris har desutom tilldelats pastor Gust. Moberg, Arvika.

Från arbetsfältet.

Vallby kr. udfg firade d. 23 och 24 april 10-årsjubileum. Som högtidens huvudtalare tjänade rektor G. Mosesson. På lördagens e. m. var jubileumsamkväm anordnat till vilket traktens friförsamling samt ungdomsföreningens båda junioravdelningar m. fl. voro inbjudna. Härvid höllo rektor Mosesson, distriktsföreståndare J. Sahlin samt pastorerna Olof R. Bäckman och J. Bjöersdorff kortare anföranden. Sångkvartetten sjöng och te-supé serverades. Det hela verkade högtidigt, gott och glatt. Tioårsberättelsen som föredrogs visade föreningens stadiga framåtgående. Medlemsantalet har växt från 57 till något över 100. Inkomster och utgifter under tioårsperioden ha balanserat på kronor 15,700. Redan år 1915 upptogs verksamhet bland sjuka och fattiga och har för detta ändamål utgått omkring 7,000 kr. Då numera församlingen har egen anställd församlingsyster, bidrager ungdomsföreningen dels genom ett år-

ligen fastställt belopp samt dels genom ett vid varje jul genom direkt insamling eller på annat sätt åstadkommet belopp till denna dess gren av kristlig verksamhet. Mellan församlingen och ungdomsföreningen råder ständigt harmoni. Flertalet av föreningens medlemmar äro ock medlemmar i församlingen. Föreningen är sedan år 1913 ansluten till S. M. U.

Mötet på söndagens f. m. inleddes av pastor Björnsdoff, varefter rektor Mosesson och Bäckman predikade.

På e. m. hölls stor jubileumsfest. Sång och musik utfördes av kvartetten biträdd av hr R. Nyvall, Nybro. Rektor Mosesson höll ett givande och allvarligt ungdomsföredrag. Pastor Bäckman höll ock ett kortare tal, vari han manade till offer för Guds sak samt till förtröstan på honom. Hr Nyvall föredrog dokterna »Vid Sikarsbrunnen» och »Sveriges hopp». Till sist frambar församlingens ordf. allas tack till dem som medverkat under festen, vilken avslutades med bön och sång.

Högtiden kan med rätta anses vara vällyckad. Vänner även från längre håll mötte talrikt upp och fyllde det annars rymliga missionshuset. Guds ord såddes för fulla händer ut över den stilla lyssnande folkskaran och Guds ande ledsagade helt visst det utsädda ordet från hjärta till hjärta. Sången ljöd varm och kraftig. Gud var med. Man förnam det. Kollektor m. m. inbringade över 400 kr.

En större ungdomskonferens, till vilken inbjudits ungdomsföreningar från trakterna runt om Enköping hölls i Immanuelskyrkan, Enköping, Kristi himmelsfärdsdag. Det smakfullt dekorerade templet var fullsatt. Sedan pastorn på platsen, Martin Gustafson, med ledning av Apg. 10: 33 hållit hälsningstal, predikade pastor D. Melchersson, Stockholm, över dagens högmässotext ur Luk. 24: 49—53, särskilt riktande sig till de unga. På e. m. och kvällen hölls lärorika ungdomsföredrag av pastorerna Oscar Persson, Grillby, Melchersson och Ekman. Immanuelskyrkans blandade kör medverkade med förtjänstfull sång. Gemensam middagsspisning och kaffeservering var anordnad av platsens ungdomsförening. Dagen var en oförgätlig högtid.

Söndagen den 8 maj var vårfest anordnad i Immanuelskyrkan. Kyrkans blandade kör sjöng, bl. a. kompositioner av Kuntze, Skog, Lindblad m. fl. Pastor Martin Gustafson höll föredrag över ämnet: »Vårtider i naturens och andens värld». Därjämte förekom duett, deklamation m. m. Den talrika publiken mottog aftonens prestationer med synbart intresse.

Redovisning för influtna gåvomedel till S. M. U.

Forts.

Ungdomens mission.

Januari.

Ludvika udg gm Öberg 69: 90, Siene-Eklanda udg gm Carlsson 40: —, Grums västra udg gm Andersson 15: —, Bösebo kr udg gm Karlsson 165: —, Korsnäs mfgs udg gm Sundström 37: 30, Öretyds kr. udg gm Andersson 25: —, Habo udg gm Johansson 50: —, Kärtarets udg gm Johansson 100: —, Karin Larsson, Nilssby, Tisselskog, 12: —, Älvhytte kr. udg gm Andersson 48: —, Ödeshögs udg gm Gustafsson 25: —, Tranås mfgs udg gm Helin 306: —, Regna udg gm Hultmark 63: 50, Sonstorp gm Carlsson 150: —, Töcksmarks kr. udg gm Nilsson 50: —, Övre Frykeruds udg gm Mosesson 84: —, Alingsås mfgs udg gm Olsson 93: —, Enåkers kr. udg gm Eriksson 50: —, Hillersjö gm Roth 48: —, Karlanda udg gm Eriksson 25: —, Risvedens udg gm Johansson 20: —, Blankaholms udg gm Nilsson 100: —, Edsvalla udg gm Larsson 20: —, Tärna udg gm Fernholm 70: —, Mönsterås udg gm Lager 16: 13, Gärdslätts udg gm Svensson 100: —, Ungdomsf. Syskonringen, Tallbacken, Gagnef, gm Eriksson 100: —, Norra Ljusterö udg gm Jansson 20: —, Rudskoga mfg gm Andersson 15: —, Östra Holmedals udg gm Danielsson 15: —, Stenkulla udg gm Aronsson 11: 60, Oskarshamns mfgs udg gm Karlman 25: —, Karlsborgs mfgs udg gm Stendahl 50: —, Klysna udg gm Larsson 100: —, Stora Tuna mfgs udg gm Karlsson 175: —, Björnhults mfg gm Nilsson 100: —, Nya Varvets udg gm Johansson 30: —, Nya Varvets udg gm Johansson 20: —, Rö udg gm Eriksson 200: —, Immanuelskyrkans udg, Jönköping, gm Lagerqvist 200: —, Vingåkers kr udg gm Asp-lund 23: 75, Mullsjö kr. udg gm Lillieborg 50: —, gm Arthur Wallin från Väte 15: —, Hogrån 9: 43, Vamlingbo 25: —, Linde 18: 10, Dalhem 77: —, Visby 32: —, s: a 176: 53, Råd-mansö udg Syskonringen gm Jansson 20: —, Vallsta udg gm Olsson 16: —, Hemlingby-Järvsta kr. juniorf. gm Andersson 25: —, F. E. Blom, Aminne, 50: —.

Kappsta udg gm Axelsson 100: —; Övlandehults och Ammaryds kr. udg gm Jonsson 100: —; Huldalens udg gm Svantesson 15: —; Njutångers kr. udg gm Engman 50: —; Bjurbäckers kr. udg gm Magnusson 20: —; Övergrans mfg gm Söderström 35: —; Valla kr. udg gm Wallenfält 15: —; Rømmene kr. udg gm Gustafsson 9: 25; Rimforsa mfgs udg gm Björk 111: 35, Runtuna kr. udg gm Holm 160: —; Ruds kr. udg gm Nilsson 141: 51; Vårgårda udg gm Isaksson 150: —; Blidsbergs udg gm Eriksson 30: —; Lung-sunds udg gm Johansson 84: —; Östansjö udg gm Axelsson 50: —; Elmeboda udg gm Törnblom 20: —.